

Forrentning og Amortisering af det store Statslaan. Men det er jo ikke saaledes, som man meget vel kunde tænke sig — det har ikke været Regeringens Tanke og er ikke fra nogen af de politiske Partiers Side paatænkt —, at bestemte Skatter skal henlægges, om jeg saa maa sige, i en Skuffe og tjene til Sikring af Forrentning og Amortisation af det for nylig optagne Statslaan. Det er jo fra alle Sider Meningen, at man skal tage vor hele Skatte-situation op til Overvejelse om faa Aar. Derfor kan jeg ikke forstaa, at man ikke kan gaa ind paa at sætte en Tidsbegrænsning, saa man er vis paa at faa samtlige Forhold, deriblandt ogsaa Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter, op til Behandling.

Hvad den overordentlige Indkomstskat angaar, er jeg meget langt fra nogen Beundrer af den, og jeg mener, at selve dens Princip oven i Købet er forkasteligt. Jeg kan ikke faa i mit Hoved, hvorfor en Mand, der har tjent noget mere paa Grund af de særlige Krigskonjunkturer i 1914—15, skal beskattes forholdsvis højere end en Mand, der paa Grund af en hvilken som helst anden Konjunktur har tjent nogle Penge i de foregaaende Aar. Der var ingen, der fandt paa, da i sin Tid Krigen mellem De forenede Stater og Spanien ødelagde Sukkerhøsten paa St. Croix og som Følge deraf vore Sukkerspekulanter tjente en Del Penge, at de da i den Anledning ikke alene skulde, som de naturligvis kom til, og som de ogsaa i dette Tilfælde kommer til, betale saa meget mere i Skat, som de havde højere Indtægt, men oven i Købet noget ekstra, noget mere end andre Mennesker af den Merindtægt, som denne Konjunktur havde kastet i deres Skød. Merindtægt giver jo større Skat ganske af sig selv, og der er virkelig økonomisk set ingen som helst Forskel paa de forskellige Indtægter, der er skabte af Konjunkturerne.

Men naar man nu endelig vil stille sig paa det Standpunkt, som naturligvis har noget vist bestikkende populært ved sig, at sige: De, som særlig har lukreret ved Krigen, bør fortrinsvis bære de finansielle Byrder, som Danmark paalægges i Anledning af Krigen, naar man vil godkende dette Ræsonnement, saa forekommer det mig, at den logiske Konsekvens deraf er den, som jeg har antydnet i mit Underændringsforslag, hvorefter kun Forøgelsen ud over, hvad den erhvervsdrivende under normale Forhold overhovedet kan tjene, kan præsumeres at skyldes Krigen. Gen-

nemsnittet er her ganske vilkaarligt. Naar en Mand i 3 Aar har tjent 50,000 Kr., 100,000 Kr. og 70,000 Kr., saa viser dette, at han i et Aar har tjent 100,000 Kr., at det er en Indtægt, som han kan tjene ganske uanset den af Krigen skabte Konjunktur. Og naar man overhovedet vilde maale — saaledes som den ærede foregaaende Taler gjorde opmærksom paa —, naturligvis højst ufuldstændigt, meget groft, paa en meget raa Façon vilde maale Krigsindtægten gennem Forøgelsen ud over det normale, saa maatte man logisk sige saaledes: Den Mand har vist sig at kunne tjene i det foregaaende Aar 100,000 Kr., og kun hvad der kommer ud over dette Beløb maa antages at skyldes den tilstedekomne Konjunktur. Jeg har kun stillet mit Underændringsforslag i Forbindelse med det af Venstre stillede Underændringsforslag under Nr. 2. I og for sig kan det lige saa vel, begrebsmæssigt, knyttes til det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag, hvor der ogsaa er Tale om Gennemsnittet af de tilsvarende Indkomster for Skatteaaret 1912—13 o. s. v.

Jeg er enig med Venstre i, at det vilde være en grov Uretfærdighed, om en Mand i det Tilfælde, hvor han klart og utvetydigt kan godtgøre, at hans Indtægtsforøgelse i ingen Henseende staar i Forbindelse med Krigen eller med de af Krigen skabte Konjunkturer, skulde betale noget, som kunde ligne en Krigsskat, noget, som er motiveret ved Krigsforholdene. Det har ført til dette, som jeg synes er en god og praktisk Ordning, at man, naar man lader Loven skabe en Præsumption om, at enhver Indtægtsforøgelse, der er opstaaet i Krigstiden, skyldes eller paa en eller anden Maade staar i Aarsagssammenhæng med Krigen og de ved Krigen skabte Konjunkturer, samtidig giver Skatteyderen Lejlighed til at modbevise denne Formodning, idet man altsaa lægger hele Bevisbyrden over paa Skatteyderen. Derved befri man Skattemyndighederne for alle mulige penible Undersøgelser. Det kan ikke med Rette siges, at denne Ordning vil give Anledning til praktiske Vanskeligheder, for saa snart det ikke kan bevises overfor Ligningsmyndighederne, at vedkommendes Merindtægt ikke hidrører fra Krigskonjunkturerne, saa har Skattemyndighederne Ret til at erklære: Det skylder vi til Side, her lader vi Lovens almindelige Præsumption gælde. Der kan altsaa ikke ske større Ulykke, end at Lovforslagets og de oprindelige Lovforslagsstilleres Hensigt opfyldes. Sker der nogen Uret-